

Áldozó Krisztián

Sanzon a parton

Sanzon a parton
 Frivol csuklószegélyed
 Végigsimítja arcomat.
 A Szent Márk-téri
 Galambok
 Körbebúgják
 A kihalt csatornát.
 A sarkon egy koldus
 Dalol,
 Velence zene
 Ránk hajol,
 átkarol karod,
 a tenger zsongó illata,
 s bár anyád hangja hív haza,
 te ott maradsz velem, dió
 szemedben bűgő vágyhajó,
 egy gazdátlan úszó gondola,
 benne sok evező szerető,
 oldalán szálkás csókok nyoma.
 Én a parton állok, frakkban
 S nézem forgásod zavartan
 Szivarra gyűjtök, füstje csendben
 Remeg tova lélegzetemben.
 A tenger hullámszik, halvány homlokom
 Összerándul gondolányi gondodon.
 Ernyedt kezemből kihull a szivarcsonk.
 Velence zene, tangóharmonika
 Sajgó harmóniája szurkolja a bársony
 Eget a végtelen feletti láthatáron.
 Velence zene. Szomorú harmonika
 Sír, hogy a Napnak le kell alkonyulnia.
 Hogy eltűnnek diószoknyádról a rojtok
 Hogy elhallgatnak körben a koldusbolondok
 Hogy fölállsz és elindul a part veled,
 S csak az marad, aki menni akart veled.
 Hátranézek, sötét a szobád, csak a balkon
 Dúdolja a muskátliknak elhaló hangon:
 Sanzon a parton, sanzon a parton.

Reneszánsz

Mikor okosat mondani nem lehet,
 Mondd ki, csak mond ki halkán a nevemet.
 A csend füledet takarójába bújva
 Ismételd fülemben lehelve, sűgva.
 Hogy te vagy, aki görnyedten is szeret
 Kinek nem parancsolnak az istenek,
 Hogy iriszed mögött lesz elég helyem
 Hogy te vagy az, akiben elrejtetem
 Egy roppant léptű maradandó tangó
 Holtomiglan halandó botlásait.
 Hogy te vagy, ki érti látomásait
 Vakult szemek fakult szempilláinak
 S megfested őket, hogy megkívánjanak.

Szavaid rám lehelt háreme remeg,
 Fölöttünk kóborló hajnalfény lebeg
 S mi csendesen, testünk összefonva
 Szakított időnk morzsáit marokra
 Fogva ballagunk a tűnt holnapokba.
 Letesszük tört szavaink, s karonfogva
 belépünk némán a szobasarokba,
 hol okosat mondani már nem lehet.
 Mondd ki, még egyszer mond ki a nevemet.

Mert mind azt hisszük

Mert mind azt hisszük, hogy szarabb már nem lehet,
 Hogy mind Isten kezében vagyunk.
 Csak azt felejtjük el, hogy a jó öreg
 Izzadó kezében luxusmóltömeg-
 Ként a síkos talajon, a tapadós pára
 Alatt azért igen sűrűn esünk pofára.
 Mert mind azt hisszük, hogy az istenpermeteg
 Nyugtató lánykeze csuklónkra ráremeg
 De persze a végén nem;
 Vagy ki tudja,
 Vagy ki mondja el nekem.
 Segíts magadon, Isten is mc'segít,
 Vagy úgy maradsz, mint mc'nugetts-
 Panírban ételelveink.
 Befed a hálás roppanír
 Benne a nőies konyhapír
 Teríti bárgyú arcodat,
 Mert azt hiszed, hogy jön huzat,
 Mélyre menő mélylevegő.
 De persze nem, kedvesem.
 Mert mind azt hisszük, hogy a közelmúlt a jó
 s ami most van az antijó
 Meg, hogy meghalni volna jó,
 Ha jönne egy delejes életvontató,
 Heló! Te már most nem érted az egészszet!
 Mert azt hiszed, hogy csak harapsz és sose vérzel,
 Kóser húsnak képzeled magad, csak
 mert jó bőrnek neveznek
 vagy mert száraz deo kipárolgása van
 vértelen ajkad közül kitámadó nevednek.
 Mert mind azt hisszük, hogy SI-mértékegység
 Alatt futnak az emóciók, rossz- és jómagunk,
 Mint a colgate adag a reggeli fogkefére
 S nem tudjuk, volt-e eleje, volt-e vége
 Mert mind azt hisszük, hogy Isten kezében vagyunk.

Emlék

Régi korok tovatűnt maradéka,
Egy lépcsőházi esti panelséta
Egy lázas, örök, vaskorlátos este.
Fejem felett kialudt lámpa teste
Bólogat tompán, hidegen és vakon,
Emlékét hordva a sötét falakon.
S e sötét falak megfestik arcodat.
Emlékszik jól a harmadik emelet
Hányszor suttogtam liftjében nevedet,
Villany szekrényének hányszor dőltem én,
Ha nem talált rád egy panelköltemény.
A földszinti léha nő már, mint rokon
Köszöntött az ötödik lépcsőfokon.
Érzem még. Keze meleg, tiszta bársony,
És rúzsja mindig ottmaradt a számon.
Mikor bement, a lágyan kattánzó zár-
Hang nyugtatóbb volt minden altatónál.

*(A Pécssett élő ifjú szerző verseivel
3. helyezést ért el az idei Sárvári Diákirók Versenyén.
A szerkesztőség nevében ezúton gratulálunk!)*